

VIT SKULU GIFTAST
TEMA Í SUMMARVIKUSKIFTINUM

Møttust Í KØKINUM Á ZAREPTA

MONG ERU **PØRINI**, HAR FYRSTI **NEISTI** ER **TENDRAÐUR** VESTURI Á ZAREPTA. SOLEIÐIS ER TAÐ EISINI HJÁ **JASTRUD** OG **PETURI**, SUM **LEYGARDAGIN** VERÐA GIFT. – ALT **BYRJAÐI** Í **KØKINUM** Á **ZAREPTA** FYRI **TVEIMUM** ÁRUM SÍÐAN, TÁ EG STÓÐ OG **GJØRDI MAT**, OG **HON** KOM INN VIÐ EINUM KASSA VIÐ **200 BOLLUM**. HÓAST TEY NÚ **SKULU GIFTAST**, HAVA **JASTRUD** OG **PETUR** ONGANTÍÐ **BÚÐ** Í SAMA **LANDI**, MEÐAN TEY HAVA VERIÐ **PAR**.

GIFTAST

Óli Jákup Jacobsen
post@sosialurin.fo

Fyri tveimum árum síðani kendust Jastrud Hanusardóttir Joensen úr Klaksvík og Petur Mohr úr Fuglafirði ikki hvørt annað. Men ein lega á Zarepta broytti hetta, og skulu Jastrud og Petur giftast leygardagin, 9. august, í Siloa í Fuglafirði.

– Hvar skal eg seta bollarnar?

– Vit eru tvær ferðirnar møtst á Zarepta. Fyrru ferð vistu vit bara ikki av tí, tí vit kendu ikki hvørt annað. Á eini gamlari Zarepta mynd frá 2000, sum vit hava funnið eftirfylgjandi, sita vit við síðuna av hvør øðrum sum 11 ára gomul og smíla til myndamannin, sigur Petur, sum hevur lisið niðri til skipsførara síðan 2011. Nú siglir hann fyri at fáa siglingstíð, áðrenn hann byrjar upp á sína bacheloruppgávu í januar.

– So møttust vit aftur á 11 ára leguni á Zarepta fyri tveimum árum síðan. Fyri at vera heilt nágreinilig møttust vit í køkinum á Zarepta tann 9. august 2012, sigur Jastrud, sum til dagligt er hjálparfólk á Sambýlinum á Heygum í Klaksvík.

Petur hjálpti til í køkinum hesa leguna, og Jastrud var farin ein túr vestur at vitja mammu og systir sína, sum báðar hjálptu til. Men tað var nakað av eini tilvild, at Petur yvirhøvur endaði á Zarepta hesa vikuna.

– Eg hevði verið til skips frá februar til juli, so eg hevði ongar ætlanir sum

so at fara vestur. Nakrar dagar áðrenn legan byrjaði, var eg á floti við eini vinkonu og manni hennara, har hon lokkaði meg at koma vestur at hjálpa til í køkinum. Eg skuldi onki annað, so eg hugsaði, at tað var gaman í.

Fyrstu ferð Jastrud og Petur møttust í nýggjari tíð, hevði Jastrud hendurnar fullar við bollum.

– Mamma og systir mín vóru á leguni, og eg fór ein biltúr vestur hósdag, sum er næstsíðsti dagur á leguni. Við mær hevði eg ein kassa fullan við bollum, sum Zarepta skuldi hava. Hetta var á leið kl. 10 um morgunin, og fyrsta persónin, eg sá í køkinum, var Petur. Synd at siga, at tað var ein romantisk løta, tí eg spurdi, hvar eg skuldi seta bollarnar, og hann bað meg turrsliga seta bollarnar á borðið, sigur Jastrud flennandi.

Tað gjørdist ikki meira prát teirra millum júst tá. Jastrud hevði verið til arbeiðis alla náttina á bakarinum í Klaksvík og fór upp í eitt kamar at leggja seg, meðan Petur fór at gera døgurða til svongu leguluttakarnar.

Tosaðu rygg móti ryggi

Sama kvöld aftaná nátturða fór Jastrud inn aftur í køkin at fáa sær ein drekkamunn. Petur hevði sett seg niður at lesa bløðini, sum hann hevði keypt fyrr um dagin.

– Eg sat í køkinum og hvíldi meg aftaná nátturðan og las í Sosialinum. Jastrud kom síðani innar og setti seg á ein krakk aftan fyri meg.

– Eg minnst, at Petur sat og grenjaði um, at føroyingar bara skrivaðu um makrel. Vit byrjaðu síðani at tosa eitt

sindur, men tað var ikki nógv annað enn, hvussu vit itu, búðu, arbeiddu og so framvegis. Ongar kenslur vóru vaktar enn, sigur Jastrud.

– Tað var nokk so stuttligt, tí vit tosaðu saman rygg móti ryggi. Sum vit tosaðu, snaraði Jastrud sær meira og meira móti mær, sigur Petur flennandi.

Dagin eftir, fríggjadag, byrjaði Petur at fáa eyguni upp fyri Jastrud. Men tað skuldi eitt vatnkríggj til áðrenn.

– Áður nevnda vinkonan hjá mær, sum eisini var í køkinum, og eg vóru farin ein túr í Bónus at keypa nøkur ting, sum manglaðu. Vit eru eitt sindur kúllalig, so vit keyptu eisini einar átta lítlar vatnrevolverar. Aftaná døgurðan byrjaðu vit at sproyta eftir hvør øðrum, og fólk komu skjótt upp í okkara lítla vatnkríggj, sigur Petur.

– Nøkur okkara høvdu læst okkum inni í matgoymsluni. Eg fekk ein revolvera, fór so út í køkin at sproyta eftir Peturi og øðrum. Vit spældu øll ímóti øllum, og onkuntíð gentur móti dreingjum, men fyri tað mesta sproytaði man bara eftir tí, sum man sá, sigur Jastrud.

Aftaná vatnkríggið var Petur farin at hugsa, at Jastrud tyktist nokk so fitt, og byrjaði hann at føla fyri henni. Men Jastrud hevði enn ongar kenslur fyri Peturi. Seinni um kvöldið gjørdur Jastrud og Petur nakrar lagkøkur saman til øll liðini, men tað var ikki fyrr enn beint áðrenn songartíð, at kenslurnar hjá Jastrud eisini vórðu vaktar.

– Á leið klokkan 23 sótu vit trý, Petur, vinkona hansara og eg í gongini og slappaðu av og prátaðu um leyst og

fast. Eg legði merki til, at hann hugdi nógv eftir mær, og tá eg hugdi eftir honum, hugdi hann burtur. Tá rakti tað meg, at eg helt hann vera nokk so fittan, og eyguni fyri honum vórðu latin upp, sigur Jastrud.

Vónaði, at Petur skrivaði

Leygarmorgunin tá legan á Zarepta endaði, gjørdi Petur nakað, sum rørdi Jastrud.